

LA SIRENA DE LA BADIA D'ALTEA

1947. Confessió.

Quasi vaig cometre un greu error, un pecat imperdonable a ulls de Déu. Per fortuna no ho vaig fer. Escric açò perquè vaig jurar emportar-me la veritat a la tomba, però almenys necessite escriure-la o em tornaré boig. No firmaré amb el meu nom, per si alguna vegada algú trobara aquests escrits. De totes maneres, és difícil de creure... Començaré pels rumors, on naix l'arrel d'aquesta història.

Els pescadors i mariners duien inquiets un temps, l'assumpte de la sirena estava en boca de tots. Molts deien haver-la vist en els penya-segats de l'Albir, encara que no es posaven d'acord amb la seua descripció. El meu amic Joan era un d'ells, ell jurava que era morena i molt bella, i sempre discutien amb el vell Ximo, perquè ell assegurava que erta rossa. Em pareixia ridícul que es barallaren pel dit detall, ja que ambdós l'havien vist una nit de lluna plena, l'únic moment en el qual la sirena es deixava veure. Personalment, jo no creia que existira. Potser alguns haurien de deixar el moscatell i el vi per un temps, almenys mentre pesquen.

Per a mi tot era un rumor al qual estaven donant massa importància. Sols això, un conte que els pescadors i mariners havien decidit divulgar per avorriment. Els problemes van començar quan al traure les xàrcies de l'aigua, estaven trencades. Ja vaig veure una. Les cordes havien estat tallades d'una forma

ruda. Què classe de peix podia fer açò? Mai havia vist res igual. Els mariners i pescadors es van posar d'acord en una cosa, la culpa era de la sirena. La raó; allò va començar poc després dels rumors del seu albirament en els penya-segats, a més s'havia fet més difícil trobar bancs de peixos. El tema de les xarxes era la gota que vessava el got. La ratllaren de monstre i posaren recompensa al seu cap. Jo estava segur que alguna mena de peix de gran mesura s'havia instal·lat en la zona, res de monstres marins.

Els dies pesaren i jo vaig seguir pescant amb la meua barca, maig vaig veure res. Poc després l'encarregat del far de l'Albir va faltar i jo vaig agafar el seu lloc. M'agradava el mar i ajudar als meus camarades a arribar a bon port.

Aleshores va passar. Havia estat una nit calorosa i els primers raigs del sol ja eixien entre els núvols. Vaig agafar la destal que sempre portava per a tallar llenya. Venia molt bé per a la cuina. De camí a casa vaig passar a prop d'una àrea rocosa, colpejada per les ones. Una figura entre les pedres va captar la meua atenció. Em vaig arrimar a veure què era, en un principi ho vaig confondre amb una persona, però, vaig veure que era un animal. Prenia el sol tranquil·lament. No sabia què era, tenia la pell de color marró obscur i una cua llarga. Em vaig quedar sorprés observant a l'estranya criatura. Estava gitada d'esquena, em va donar la sensació que estava gaudint del sol. Aleshores vaig tindre una ocurrència. Em vaig acordar que hi havia una

recompensa pel cap de la sirena, un ésser que ningú podia descriure amb certesa. I si ho matava i cobrava el premi? La recompensa era una humil casa prop del far. Em vendria molt bé, ja que m'estalviaria caminada de cada dia fins a l'Olla d'Altea, on vivia sol. Amb una destrat en la mà em vaig dirigir cap a l'estranya criatura que dormitava. De repent, vaig escoltar un crit darrere de mi, em vaig quedar quiet amb la destrat en alt. A l'instant la criatura es va girar, aleshores vaig veure el rostre d'una jove de gran bellesa. Els seus ulls eren del color de la mar. Per fi ho vaig comprendre, vestia la pell d'un animal, un vestit que la cobria quasi per complet. De front vaig poder veure les seues cames entre les pells. El crit que vaig escoltar havia estat d'altra jove que vestia igual. Va passar pel meu costat com una exhalació i em va llevar la destrat. Les seues mans eres rares, semblaven les d'una granota, amb membranes entre els dits i garres negres. Els seus rostres eren iguals menys pels cabells que es veien per baix del vestit. Ambdues tenien trenes menudes adornades, una era rossa amb bris daurats, i l'altra era bruna amb bris de plata.

Em vaig quedar sorprés, la història era certa. La sirena existia, bé, les sirenes. Eren bessones! Poc havia faltat perquè haguera escomés un crim, em vaig sentir culpable i vaig demanar perdó amb les mans en alt jurant que no les faria mal. Al principi vaig creure que no m'entenien, fins que la rossa va parlar amb un accent estrany. Em va preguntar per què anava a matar a la seua

germana si tant ho sentia. Li vaig explicar l'assumpte de la recompensa. Les germanes confessaren ser les responsables de les xàrcies i la falta de peixos, però que elles no tenien males intencions. Estaven consternades, ja que estimaven la bellesa d'aquelles costes i no desitjaven anar-se'n, però si la seua vida estava en perill, haurien de buscar un nou lloc on viure. Em vaig sentir malament per elles. Encara garde en la memòria cada paraula de la conversació:

-Tampoc teniu per què anar-vos-en. Sempre que sigueu més cautes i deixeu de trencar les xàrcies. Els del poble vos deixaran en pau... encara que, per a ser honest, no sé què dir... estan obsessionats. Tant de bo poguera ajudar-vos!

La bruna es va llevar el vestit i me'l va entregar. Davall portava un vestit color blau marí, fet amb algues i escates. Era una dona del més gràcil i bella. No podia deixar d'admirar-la.

-Porta aquesta pell als pescadors, dis-los allò que volen escoltar, com et vas encarar amb la sirena i la vas véncer. Cobra la recompensa i aquesta nit porta la pell de tornada. Ací estaré esperant.

-Ho promet.

I així ho vaig fer. Les germanes també compliren i van ser més cautes. Els pescadors les han oblidat.

Ara visc en la meua casa nova i ja no estic sol. De les bessones, Lorei -així es diu la bruna- ve de visita molt a menut i duu peix. És curiós com ens vam conéixer, mai vaig pensar que ens portaríem tan bé. Està molt agraïda per l'ajuda prestada i m'ha perdonat.

Desconec els costums de la gent del mar i no sé si seré atrevit però li demanaré matrimoni. Espere que accepte...

En fi. Aquesta és la meua història, per increïble que parega.

Text i il·lustració:

Sara Herrera Esteban 27/05/2019

Traducció i adaptació al valencià:

Esther Morales Sánchez